

Pujol alerta sobre el risc del bipartidisme

ARXIU / RICARD CUGAT

Jordi Pujol ha introduït un nou factor de reflexió en una crisi, la de CiU, que sembla que no acaba de tancar-se. Ha alertat sobre el risc d'intentar traslladar aquí el model navarrès.

PERE MARTÍ

La crisi desfermada entre els dos partits de la coalició governant a Catalunya, a més de quedar demostrat que serà difícil de superar, ha comportat que aflorin a la llum pública debats polítics que fins ara pertanyien només a l'esfera de restringits seminaris d'estratègia política de pissarra. Pujol va obrir la setmana passada el debat sobre el model bavarès, també conegut com el model navarrès. El president de la Generalitat va alertar que en el rerefons de la crisi entre Unió i Convergència hi ha qui pot estar interessat a separar els democratacristians per vincular-los al PP i traslladar el bipartidisme PP-PSOE a Catalunya, deixant CDC com un partit secundari, al costat d'ERC i IC. La finalitat d'aquesta maniobra seria aconseguir que Catalunya deixés de tenir plantejaments polítics diferenciats i passés a ser més dependent políticament.

En el cas bavarès, la conservadora CDU no es presenta a les eleccions de Baviera, i delega la seva representació a la CSU, però els diputats bavarresos d'aquesta formació per-

tanyen a nivell federal a la CDU. En el cas navarrès, el PP delega la seva representació a les autonòmiques en la UPN, mentre que en les generals, els diputats conservadors navarresos formen part de les files del PP.

Tot i expressar el seu convenciment que Unió rebutja aquest model, Jordi Pujol va dibuixar un escenari de bipartidisme amb dos partits forts: una Unió vinculada d'alguna manera al PP, i el PSC, amb la relació actual que manté amb el PSOE. Per ser més explícit, es va remetre al mapa polític de 1979, quan la UCD, mitjançant la fórmula de Centristes de Catalunya, va aconseguir aglutinar sectors democratacristians encapçalats per Anton Cañellas, amb el resultat del 19% dels vots.

Com assenyalava el mateix Pujol, la direcció d'Unió que encapçala Josep A. Duran i Lleida sempre ha rebutjat obertament aquesta possibilitat. UDC és un partit que sempre ha estat observat amb desig per bona part de la dreta espanyola, conscient que sense un bon arrelament a Catalunya no podrà disposar mai de majories còmodes a nivell d'estat. Històricament,

Jordi Pujol ha advertit que la crisi entre els dos socis de CiU va molt més enllà d'una picabaralla entre dos partits.

aquest desig s'ha plasmat en alguns moments en intents d'absorció formals, com el que va plantejar als anys vuitanta el Partido Demócrata Popular —un dels partits dissolts després al si d'AP— d'Óscar Alzaga, amb la col·laboració d'alguns dirigents d'Unió, avui relegats a segon o tercer pla del partit. En aquella ocasió, la reacció de la militància democratacristiana va permetre que l'històric partit mantingués la seva independència orgànica.

SUMARI

País 10

Societat 11

Economia 12

Internacional 14